

2017. április 16. – Húsvétvasárnap – Jn 20,1-9 – Semminek sincs vége

Pedig ez a nap csendet ígért. Megnyugvást nem, az még arrább van, de nehéz, szomorú csendet igen. És már ez is valami az elmúlt napok zaklatottsága után. Az apostolok, a barátok kimerülten virrasztanak. Megpróbálják újra és újra végigpörgetni az eseményeket. Ki, mikor, mit hibázott el? Ennek tisztázása elengedhetetlenül fontos a férfi lelkének. E nélkül remény sincs a megnyugvásra. De nem értik, mi történt. Néhányan csalódtak, mások dühösek. Az együtt eltöltött évekre gondolnak, és talán arra, hogy mennyivel hasznosabban is eltölthették volna ezt az időt, amit elvontak a családjuktól, a vállalkozásuktól.

Magdolna sem alszik. Ő sem ért semmit, de a szívével mégis megérez valamit. Nem süllyed apátiába, hanem amint lehet, elindul a sírhoz. Még sötét van. A lábai elé kell, hogy nézzen, ezért sincs esélye a távolba látásra. De neki az amúgy sem volt szokása, az a férfiak dolga: a jövő kifürkészése, stratégiák és koncepciók építgetése. Neki megmaradt a pillanat boldogsága. És ebből volt bőven az elmúlt években. Ezért nem gondolta egy percig sem, hogy elfecsérelte volna az idejét. Éppen emiatt ő az, aki elsőként megy a sírhoz, és aki látja, hogy a követ elhengerítették.

Ettől kezdve szaporábbak a pulzusok. Ettől fogva mindenki futva közlekedik: Magdolna az apostolokhoz, Péter és az a másik tanítvány a sírhoz. Az utóbbiak egyenesen versenyt futnak. Attól a másiktól, Zebedeus fiától, aki előbb ér a sírhoz, ugye, amúgy sem állt távol egy kis egészséges versengés... De azért a célnál bevárja a lassúbat, ahogy kell, ahogy tanulta. Különben is, Péter a főnök. Ő az, akinek a helyén van a szíve. Ami a szívéen, az a száján. Ő kimondja, amit a többiek csak gondolni mernek, vagy még gondolni sem.

Péter nem tétoázik, azonnal bemegy a sírba, majd bemegy a szeretett tanítvány is. De most nem beszélnek, Péter sem szól. Csak néznek, a sírra, egymásra, aztán ismét a sírra. A gyolcsra és a kendőre, amit gondosan összehajtogatva találtak. Néznek, és látnak. Az összehajtogatott kendőnek pedig különleges jelentőséget tulajdonítanak. Sokfélét jelenthetne, de nekik csak *azt* jelentheti. Rablók széthajigálták volna, vagy magukkal vitték volna az értékes szövetet. De Isten világában rend van, ahol a kendőket gondosan összehajtogatják. És ez annyit tesz, hogy mégsem porlanak szét az együtt eltöltött évek, és az idő sem fut a semmibe. Az életadó víz tovább szalad, ha új mederben is. Semminek nincs vége. Láttak, és hittek.

Szabó András (Sopron)